

Славољуб Марковић

ОДЈЕДНОМ МЕ ОБУЗИМА ЧЕЖЊА

ГРАДОВИ

Један тегљач вуче роле лима. Када је угледан у даљини, као да је са собом вукао облак који је приближавањем прекрио побрђе. Осећа се хладни ветар који ка обали одгурава чамце. И тај пловећи брод испуњава ме жељом за одласком. Знам да се он неће заустављати у луци, нити ће се на њему видети људи. Можда ће оставити и тај облак што вуче са собом за тренутак спуштајући кормило. Али облак остаје далеко за бродом. Муња пресеца небо и светлосни зрак се креће реком. Чини ми се да се низводно мењају годишња доба и да брод из пролећа прелази у лето. Одједном ме обузима чежња: предео, година, брод, облак, и прохладни поветарац... ствари се троше све што више изговараш њихова имена. Старе религије су нестале изговарањем имена бога. Чак би ишчезла и мајка да се испред речи не ставља присвојна заменица: моја мајка.

СЛИКА СВЕТА

Жене полазе са мушкарцима,
мушкарци траже жене
и док их гледам у паровима не могу да замислим шта их спаја
Та жена коју први пут видим, на тој застакљеној тераси, прилази мушкарцу. Љуби га. Он је полуокренут. Не видим га довољно добро. Да ли је збуњен? Нешто му прича та жена. Скида се остајући само у блузи. Поново се помера ка њему. Грли га. Можда је то игра?

Коракне назад. Раскопча два дугмета блузе. Када очекујем да ће је скинути, и да ће се указати њен торзо, она повлачи завесу. Видим само како вуче мушкарца који није изговорио ниједну реч.

Осим што су се нашли
мушкарац и жена,
жена и мушкарац,
да ли је то уопште разлог да буду заједно.
Жена – пева;
слика света,
а њено лице тоне у масну воду судопере:
истовремено су одливним водама плутали
Месец и звезде,
неонска светла
и један облак
који је повремено заклањао светло.

ЛИЦА ЛУТАКА

О, не воли, не воли ништа,
ни књиге ни позоришта,
ко учени.
Кажеш ли некад, изненада,
у добром друштву, још и сада,
на чијој страни си?

Шетају се пошљунчаном стазом
Хладно је
Сунце залази
То су последњи дани када су још могли да се прошетају

Угодне вечери
ноге у сандалама које тону у песак
изненадни освежавајући поветарац
као да су давно заборављени

Она је у кожној јакни
Још увек корача по песку да би се сећала лета
Извија дуги врат и пући усне ка њему
Он је у мантилу са шалом
чији је један крај извучен и пада преко рамена

Са прозора неуређена стаза (којом су шетали) личи на ђачки цртеж
Доминира само једна боја: жута
Њих двоје се појављују поново у топлој соби
Несуздрана, са дугом косом, она пребацује голу тамну ногу преко столице.
Велике усмине су јој издужене, корално-драгуљне боје
Мале усмине су јој округле и провириле из великих усмина
Склона самозадовољењу независна сам

То је либерално-анархистичка вагина,
могло би се говорити о песничкој супротстављености,
о вечитој борби манихејских принципа
Зла и Добра, Мрака и Светлости.

Једну слику на зиду заменили су другом
О исти ексер где су они пре њих вешали рам каче сат
Склонили су чиније са стола које су оставили станодавци
и стављају друге
Уклониће зид и сазидати нов
Онај зид тамо
ови људи што се усељавају
Они други што одлазе
нису ли исти људи
Ова зима: напољу пада снег!
Није ли то иста прошлогодишња зима
Иста лутка којој је у Мостару рекао: лутко! пружајући руку ка њеном
лицу, на шта се она цимнула: продавачице повремено добијају лица лу-
така, као што подстанари убрзо личе на фотографије извешане у ту-
ђим становима

И као да се никада нису упознали
Користе речи које одувек слушају

ДУБРОВНИК

Недостаје ми Дубровник
Странкиње које се подају, ненавикле на агресивне Југословене
Баханалије глумаца
Опијање у зору на Страдуну и прскање водом немарних поливача улица
Прича о туберкулози и Јержи Волкеру

Зрију смокве и грожђе на брдима
Са балкона ми гости не одмахују.
Девојка ме љуби нехајно
Засићена је: све жеље је испунила
Уживам да је обасипам срдачношћу
Да је запрепашћујем страсним еротизмом који дуго припремам
и негујем у себи
Песме су мале усмине
Додирујем их
После заноса најзад чујем шаптање
У руском језику не везујемо предмете за речи нити речи за осећања
Речи су знаци што остављају трагове које ћемо тумачити тек
када изађемо из воде огрнути пењоаром

Ујутру лежим са главобољом објашњавајући како је прошли дан
стрвина
Отвори очи, кажеш ми, пејзажи Дубровника нису мртва природа на
сликама Писароа
Не можеш их видети било када у музејима Париза
Пејзаж је моја хаљина чији шум чујеш док се облачим
Нови дан ће бити скинут са фотографија.
Не! Боље нека буде испуњен речима руског језика који студираш у
Берлину, а који слушам на тераси гледајући како ми испираш слану
мајицу
Тело нагнуто над лавабоом је град Берлин који ме подсећа на Нолдеа
На плажи са прозора видим котарицу са смоквама
Миристи хране замењују жар, огњиште, бокал са водом, теглу
са пекмезом која стоји извађена из мог ранца
Тој мајици дајем особине мора и твојих руку
Док је додирујеш, она постаје свилена и мека
Постаје азурна
Желим да је обучеш мокру да би сачувала облик твојих груди
После плахих киша побољевају летње хаљине
Меланхолија и обожавање су речи које понављам

Секс, заборављен
И без остатка излучевина а камоли додира
Како ми живимо овде без Бога?
Топимо се као после сношаја!
Опет, Дубровник без Дубровчана
Зар би они дозволили да се њихова историја развучи по патриотским
песмама Срба и Хрвата
По читанкама у којима се сакупља и скончава
Овде није само Дубровник
Овде је близу и грчка историја
Венецијанци су довлачили своје бродове скоро до Лапада
Јесу ли умирали Дубровчани?
Гробље је албум туђих слика: недописана писма,
неколико факата остављени су потомцима

Док говорим руски кажеш да те хвата сета
И нећеш да одеш са мном у Македонију
И ходаш уским улицама Охрида
Зар су тамо улице баште?
И столови су изнешени на обалу!